

Nové Bratrské Listy

*Když spatřili hvězdu,
zaradovali se velikou radostí.
(Mt 2,10)*

Z obsahu:
vánoční kázání
evangelista John Cennik
misijní dohoda Jednoty
zprávy ze seniorátu
100 let ČCE

4

ROČNÍK XX (2018)

obsah

kázání

Vládce pokoje (*J. Polma*) 78

biblické a teologické studie

Příběhy Ježíšova narození 90
(*Nico ter Linden*)

dějiny

John Cennik (*jhjr*) 94

unitas fratrum

Pamětní lípa v Bethlehemu 97

(*Moravian Magazine*)

Sociálně odpovědné investování 98

(*USA severní provincie*)

Hvězda pro drážďanskou
radnici (*EBU*) 100

Misijní dohoda Jednoty 100

náš seniorát

Konvent Ochranovského
seniorátu 2018 (*J. Halama*) 103

Nové vydání Historie

Jana Augusty (*red*) 107

z církvi

100 let ČCE (*red*) 107

Prohlášení synodní rady

Církev nejcirkevovětější? (*BJB*) 109

slovo do nového roku (*P. Gubi*) 111

před 100 lety 112

Nové Bratrské Listy

20. ročník (2018)

Vydává OCHRANOVSKÝ SBOR

při ČCE v Praze

Čajkovského 8, 130 00 Praha 3

tel: 224 941 870

mail: uf.praga@centrum.cz

Registrováno pod zn. MK ČR E 12555

editorial

*Milé čtenářky, milí čtenáři,
končíme dvacátý ročník obnovených
Bratrských listů a v příštím roce si bude-
me připomínat, že Bratrské listy začaly
vycházet před 125 lety.*

*Letošní rok je ve znamení jubilejí, ten-
tokrát sto let církve i sto let republiky.
Samozřejmě si to připomínáme, ale
závažnější pro nás je zvěst o příchodu
Spasitele, kterou nám připomíná advent
a vánoce, i o úkolu církve v tomto světě,
což připomíná prohlášení světové Jedno-
ty k misii.*

*K tomu se vztahuje i téma z dějin Jedno-
ty - evangelizátor a zakladatel řady brit-
ských sborů J. Cennik se narodil právě
před 300 lety.*

*K vánocům jsme tentokrát zařadili hod-
ně netradiční zpracování příběhů o na-
rození Ježíše, doufáme, že vás zaujme a
pomůže nově si tuto zvěst promýšlet.*

*Dění v našem seniorátě i dění v ekuméně
jsou dalšími tématy tohoto čísla.*

*Protože do letošních vánoc zbývají čtyři
dny, mohu vám popřát nanejvýš vše dob-
ré do nového roku a doufat, že velikou
radost z Božího světla budete zažívat
nejen o vánocích, ale i nadále. Zamyšle-
ní bratra kazatele Gubiho ke konci roku
nám může určitě pomoci, abychom si
uvědomovali a připomínali všechno, zač
můžeme děkovat a z čeho se radovat.*

Radost a pokoj všem vám.

Váš Jindřich Halama

Děkujeme za podporu pro náš časopis.

Číslo účtu 2900700247/2010

kázání

Vládce pokoje

A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných. I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí, zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země. A on sám bude pokoj. (Micheáš 5,1-4a)

Při slově Betlém se nám vybaví okamžitě Marie a Josef a jesle s malým Ježíšem. U současníků proroka Micheáše, tedy u těch, kterým kázal on, to bylo trochu jinak. Nový vládce v Izraeli – o toho tu jde – cožpak nebude z královské rodiny z Jeruzaléma? Evangelista Matouš cituje toto proroctví, když do Jeruzaléma dorazili mudrci od východu, poutníci za hvězdou nového krále Židů. Také hledali nejprve nového krále v Jeruzalémě. Prorok říká, že vládce vzejde z Betléma. Znamená to nějaký převrat? Revoluci? Toho se bál asi i král Herodes. Je to ale Boží slovo, které prorok tlumočí a právě tady v Betlémě už Izrael kdysi zažil, že Boží cesty vedou jinudy, než by chtěla určit politická logika, než my lidé často předpokládáme a očekáváme. To bylo za časů krále Saula. Jeho následovníkem se nestal jeho syn, ale neurozený David, nejmladší syn Jišaje betlémského. Tedy začátek úplně odjinud než všichni čekají?

Jak je to s naším výhledem do budoucnosti? Máme sklon věřit, že bude líp. Že se lidé trochu polepší, nebudou tak sobečtí, nebudou tolik podvádět a krást. Těšíme se, že bude víc peněz, méně starostí, že utichnou války. Že to zkrátka lidem dojde, že se vývoj světa musí změnit. A připojujeme k tomu svá přání: hodně zdraví, spokojenosti, všechno nejlepší. Přejeme si vždycky něco lepšího než to, co právě prožíváme...

Možná je dobře, že prožíváme zklamání z politického dění u nás. Možná nám tak dojde, že se člověk sám od sebe nezmění. Čekat záchranu od vývoje k lepšímu je omyl. I ten nejlepší člověk zklamává. I ten ideální král David měl šrám na svém duchovním profilu. Zklamáváme, podléháme pokušení. Takoví jsme.

Bylo by to smutné kázání, kdybychom tady museli přestat a říci: víme to, a nemáme šanci obstát. Kdyby ten zaslíbený vládce z Betléma měl být jako my, dopadne to špatně jako už mnohokrát. Má ale budoucnost proto, že jde o Boží plán, o Boží aktivitu. Bůh začíná znovu a odjinud. Nespolehá se na nás, na naši touhu po lepším a na naše mnohé sliby. Spasení není další vývojový stupeň lidstva. Na to už Izrael přišel ve svých dlouhých dějinách selhávání. Naše naděje je v Bohu a v tom, co on dělá.

Z Betléma má vzejít Zachránce. Potomek Davidův, Mesiáš. Bude jednat v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina. Bůh slíbil, že to zkusí ještě jednou, naposledy.

A jinak!

V tom, co se stalo v Betlémě za časů Herodových, Bůh opravdu uskutečnil svůj převratný plán na záchranu celého stvoření. Ten zaslíbený potomek Davidův je zároveň Boží Syn! Bůh sám v lidském těle. Přichází ten, kdo nepropadne koloběhu pokušení a hříchu. A jeho království bude docela jiného druhu, než bylo dosud známo, než bylo dosud představitelné. Herodes v Jeruzalémě se nemusel děsit konkurence a revoluce a mohl si ušetřit svá hrůzně krvavá bezpečnostní opatření. Panovník v moci a jménu Božím nepotřebuje královské hodnosti a politickou moc. Bezvýznamnost jeho původu je charakterizována už místem jeho narození: Betlém. Příliš malý na to, aby ho vůbec vedli v patrnosti jako součást judských rodů.

Je to překvapující Boží způsob dělat z mála něco velmi velikého. Začal u jednoho starého muže Abrahama, pokračoval přes vyvolený Izraelský lid, který ničím nevyňikal nad jiné, než právě tím vyvolením. A pokračuje dál. V chudém Betlémě se narodilo bezmocné dítě. Jeho život je od počátku ve stínu utrpení kříže. Vyroste v muže, který bude k prospěchu všem kolem sebe a přitom sám nenajde bezpečné zázemí.

Nechce se věřit, že by bylo možné, aby měl vyhlídky na úspěch někdo tak tichý, pokorný, politicky bezvýznamný. Cožpak se může prosadit v tomto světě? Cožpak může v prostředí, kde vládne korupce, hrozby a násilí všeho druhu, něco znamenat poslušnost, odpuštění a oběť? Celý život tohoto Božího Služebníka bude jedno velké NE vůči přesvědčení, že cesta kupředu vede jen za použití násilí a moci. I tehdejší Micheášovi posluchači si představovali Zachránce jako silného vojevůdce. Ale Bůh tentokrát začíná hluboko dole. V bezmoci narozeného nemluvněte. Stáj v Betlémě není špatná náhoda. Bůh ví, že světu se nedá pomoci jinak než odpuštěním a obětí.

I když začíná Bůh s námi, nemá k dispozici nic moc. A přesto chce a dovede i z našeho života udělat život v radosti, ve službě druhým a ke slávě Boží.

Možná by nám neškodilo o Vánocích popřemýšlet o tom, nakolik se pro nás stalo Boží vtělení v Ježíši Kristu samozřejmostí. Dochází nám, že to opravdu nebyla a není samozřejmost, že Bůh nezůstal v patřičném odstupu na nebesích? Tam přece Bůh patří! Co je to za Boha, který se tak moc vměšuje do lidských poměrů? Nepřestává být Bohem, když má tak moc lidskou podobu?

Od dob betlémských pastýřů až podnes se právě Boží vtělení stává kamenem úrazu pro mnoho lidí. Mnozí totiž chtějí uvěřit až tehdy, když všechno pochopí. Z pohledu nás lidí však Boží vtělení v Ježíši Kristu pochopitelné není. Není podle našich představ. Podle nich Bůh patří někam mimo svět lidí. Má na nás hezky shlížet, případně nás z výšky trestat – ale být mezi námi? To už potom ani nemáme kam vzhlížet, když je „království Boží mezi námi“!

Mesiáš, kterého Izrael očekával, měl být sice zvláště pověřený, mimořádně nadaný Boží vyslanec – ale přesto jen Boží služebník. Tak jako král David. Mesiáš narozený v Betlémě za dnů krále Heroda však toto očekávání radikálně překračuje. V tom Mariině narozeném dítěti je přítomen Bůh sám, Bůh osobně. Žádný jeho zástupce

nebo náměstek. On sám. V této poníženosti je přítomna sláva Nejvyššího, Stvořitele nebe i země. Dítě v jeslích je „prasvátost“ Boží přítomnosti v lidském světě. Pro lidské oko je toto dění skryto, nádhera božství je zahalena do ubohosti, božská moc do bezmoci dítěte. Je-li Bůh sám přítomen mezi námi, pak to, co tu začíná, je opravdu Boží království. A proto do něj my lidé nemáme daleko. Proto není nedosažitelné. Proto je na dosah. A není třeba zvláštních schopností ani výkonů, aby člověk do tohoto království mohl vstoupit.

Proto andělé pastýřům zvěstovali velikou radost. Vždyť začíná nová doba! Dostali jsme novou vládu. A dobrou. Ten nový Panovník zajistí pokoj! Neboť on sám bude Pokoj.

Pokoj je docela něco jiného než klídek nebo pohoda. Pokoj je konec násilí, jistota a bezpečí – ten stav světa, po kterém toužíme. Kdy už národy nebudou stát proti sobě, kdy lidé nebudou umírat ve válkách a nebudou obětmi teroristických útoků. Pokoj znamená, že všechno, co ohrožuje a zatemňuje život, přestává mít moc. Všecko, co člověka dělá nemocným, smutným, co mu nahání strach. Svět ve stavu pokoje je takový, jaký ho chtěl Stvořitel od začátku mít a po jakém my podvědomě toužíme.

Tohle přináší a ve své osobě uskutečňuje ten přicházející Mesiáš! V tom je jeho záchranná funkce. Bude pastýřem, který vede svůj lid ne ke svému, ale k jeho prospěchu. To je představa vlády, jak bychom si ji přáli i pro tento čas. Vláda pak není vykonáváním násilí, ale péče o blaho stáda. Přicházející Král pokoje tento pokoj garantuje – a proto jeho ovečky mohou ulehčeně vydechnout.

Je zde ovšem i zmínka o tom, že je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí. Možná, že byl tento verš vsunut později do prorokova sdělení těmi, kdo byli znejistěni tím, že ještě pořád museli čekat, že se po tomto krásném slibu nic převratného viditelně nestalo. I my jsme někdy v pokušení z prodlení – z toho, že Kristovo království v moci a slávě stále ještě není vidět. Trvalo to ještě dlouho od promluvení prorokova, než ten Očekávaný přišel. Ale my už nemusíme jen čekat. My už jsme se dočkali! Ježíš Kristus, v betlémských jeslích narozený, ponížený na kříži a vyvýšený mocí svého Otce, už vládne. Jeho království už funguje. Neviditelným způsobem, a přesto pro oči věřících jasně už vykonává svůj úřad pastýře. Bez hrozby a nátlaku se ujímá každého, kdo k němu přichází, kdo se k němu hlásí. Každého očekává s láskou – a tím získává moc nad naším srdcem. Tím se stává Pánem i našich všedních, povánočních dnů. Je to Pán pokoje – a tak si můžeme odpočinout od své křečovitě snahy prosadit se, urvat si aspoň kousek místa na slunci. Proto andělé u betlémských jeslí zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení!“ Vánoční pokoj – to je stav duše. A důvod k radosti a vděčnosti.

I když se může někomu zdát, že na lid je potřeba přísnost, soudy a tresty, přesto Ježíš jako vládce pokoje není neúspěšný. Ještě nikdo nedokázal svou mocí, mečem nebo obrněnými vozy a letadly tolik, jako tento Král, který působí svou mocí bezmocné lásky a oběti.

On chce působit v tomto světě. A chce působit skrze nás. Jestliže my sami necháme Ježíše Krista – jako vládce pokoje, aby ovládl naše srdce, projeví se to i na světě kolem nás. To je cesta kupředu. To je výhled do budoucnosti. To je naděje pro příští dny a roky. To, co prorok Micheáš teprve tušil, my smíme ve své víře prožívat: Očekávaný Spasitel je mezi námi. A přináší radost a pokoj. Amen.

Jiří Polma

biblické a teologické studie

Nico ter Linden. Král na oslu. Vyprávění z novozákonních evangelíí.
EMAN 2011.

Holandský farář Nico ter Linden zpracovával biblické příběhy neobvyklou formou. Především pro děti, ale nejen pro ně. V knize Král na oslu si vlastně spolu povídají evangelisté Lukáš a Matouš o tom, jak psali svá evangelia, proč své příběhy vytvořili právě takto. Nezvyklé pohledy na biblické příběhy nás vedou k tomu, abychom se nově zamysleli nad tím, jak bibli rozumíme a jestli si dáváme dost práce, abychom opravdu porozuměli.

Jsou vánoce a ukázka, kterou přinášíme, je tedy příběh o narození Ježíše.

„Máme už pořádnou hromadu příběhů,“ řekl Lukáš. „Bude z toho pěkná kniha. Mám ale pocit, že ještě něco chybí. Vlastně bychom měli začít příběhem o narození.“

Lukášův příběh o narození

Ježíš se má narodit v Betlémě, usmyslel si Lukáš. Kde jinde by královský syn mohl spatřit světlo světa než ve městě krále Davida? Jenže jaké místo v Betlémě pro něj bude nejvhodnější? Nejspíš žádné. Ježíš kromě dětství vlastně nikdy nikde nebydlel. Cestoval od města k městu. Trochu se podobal tulákovi – jednou byl tady, pak zase tam. A kolikrát ho vyhnali! „O toho tvého Boha vůbec nestojíme,“ volali na něj pak lidé, „a o tebe taky ne. Vypadni, jestli je ti život milý.“ To pak Ježíš zase putoval dál: „Lišky mají doupata, ptáci mají hnízda, ale já nemám žádné místo, kde bych složil hlavu.“ Někteří lidé považovali Ježíše za nebezpečného a také se ho nakonec zbavili. Jako dobré místo pro něj jim přišel hrob.

Kde má začít život, který takhle skončil? Snad v hostinci? Tam, kam zamířili všichni, kteří se kvůli sčítání lidu vydali do Betléma? Ne, tam ne, hlavně ne v ustlané posteli. Najednou Lukáše něco napadlo: ve chlévě vedle hostince. A místo kolébky bude mít jesle.

A ještě něco: kdy se má Ježíš narodit? To Lukáš věděl hned. Musí to být v noci, protože Ježíš přišel do tohoto temného světa jako zářící světlo. Přišel kvůli těm, kdo žijí ve tmě. Proto se taky o Ježíšově narození nedozvědí jako první vysocí pánové ve městě, ale prostí pastýři. Venku na pastvě. Ježíš přece v první řadě přišel pro ně. Jsou to ti poslední, kteří královského syna budou moci přivítat do tohoto života jako první. Lukáš si to dokázal živě představit. A jak si to představoval, tak to i napsal.

„Musíme do Betléma, Marie,“ řekl Josef.

„A proč?“ ptala se Marie.

„Chce to po nás římský císař. Kvůli daním chce vědět přesně, kolik lidí v této zemi žije. Každý se musí vydat na místo, odkud pochází. My tedy musíme jít do Betléma.“

„Až do Betléma? Ale dítě se může už každou chvíli narodit!“

„Nedá se nic dělat,“ řekl Josef. „Je to nařízení od císaře. Dám přes sedlo deku, aby se ti na oslu sedělo trochu lépe.“

A vydali se na cestu. Stejně jako spousta dalších lidí putovali zemí, po prašných cestách. Když králové a císaři tohoto světa řeknou „Jdi“, tak musíš jít. Není už nejvyšší čas, aby se objevil úplně jiný král? Král podle Božího srdce?

Konečně dorazili do Betléma. „Támhle je hostinec,“ ukázal Josef.

„To jsem ráda,“ řekla Marie. Ještě nikdy v životě nebyla tak unavená.

„Je mi líto,“ řekl hostinský, „ale už není místo.“

„Přišli jsme až z Nazaretu,“ řekl Josef. „A moje žena bude každou chvíli rodit.“

„Plno znamená plno,“ řekl hostinský. „Ale můžete jít do chléva. Tam budete mít aspoň střechu nad hlavou. Donesu vám něco k jídlu. Žrádla pro osla je tam dost.“

Tu noc se Ježíš narodil. Marie si vzala z domova nějaké plenky a do nich teď dítě zavinula. Doma měli kolébku, kterou Josef vlastnoručně vyrobil, ale tu si samozřejmě s sebou vzít nemohli. Josef opatrně položil dítě do jeslí pro zvířata. „Nevadí ti to, že ne?“ řekl oslu.

„I-á,“ odpověděl osel.

Andělé na nebi se už nemohli dočkat. „Můžeme jim to hned jít povědět?“ zeptali se.

„Ano,“ souhlasil Bůh. „Už jděte. Však víte, kam.“

„Mne nechte jít prvního,“ řekl Gabriel ostatním andělům, když už skoro dorazili na místo. „A vy se pak objevte a zazpívejte tu píseň.“

Pastýři se pěkně vylekali, když před nimi najednou stál zářivě bílý anděl. Museli si rukama zakrýt oči, jak ostré to bylo světlo. „Bože, ... Bože.“ Když člověk uvidí anděla, ví, že někde poblíž je Bůh.

„Nebojte se,“ řekl anděl. „Mám pro vás dobrou zprávu, pro vás a pro všechny, kteří ji chtějí slyšet. Narodil se královský syn, ve městě Davidově. A víte, podle čeho poznáte, že je to královský syn? Je zavinutý do plenek a leží v jeslích.“

Tomu pastýři vůbec nerozuměli. Davidův královský syn zabalený do kusu hrubé látky místo do královského saténu? Místo, aby ležel ve zlaté kolébce, leží v dřevěných jeslích? Má to vůbec něco společného s Bohem?

„Ano,“ řekl anděl, který viděl, že to nechápou. „S Bohem to má společné úplně všechno. Stejně jako má s Bohem společné i to, že vy jste první, kteří se o tom dozvídají.“

Pak přiletěli i ostatní andělé, bylo jich plné nebe. Zazpívali svou nejhezčí píseň: „Sláva Bohu a pokoj na zemi pro všechny lidi.“

Pastýři padli na kolena. Nejstarší z nich odříkal modlitbu, kterou se jako malý kluk naučil od maminky: „Žehnej, Pane, těchto darů, Tobě ke cti, nám ke zdaru, amen.“ Samozřejmě to byl nesmysl, ale takhle narychlo ho nic lepšího nenapadlo. „Amen,“ řekli i ostatní.

„Musíme se hned vydat do Betléma,“ shodli se. „Když Pán Bůh člověka volá, nemůže zůstat tam, kde je.“

Zaklepali na dveře chléva. „Můžeme, prosím, vidět Davidova syna?“

„Pojďte dál,“ řekl Josef.

Marie ležela na dece a byla šťastná. Děťátko klidně leželo v jeslích. Josef ho na chvíli zvednul, aby si ho pastýři mohli pořádně prohlédnout. Nejstarší pastýř ještě jednou odříkal modlitbu z dětství a ostatní zas potvrdili: „Amen.“

„Proč naše dítě přišli jako první přivítat zrovna ti pastýři?“ zeptal se Josef, když odešli.

„To mě takhle narychlo taky nenapadá,“ řekla Marie. „O tom budu muset pořádně přemýšlet.“

Matoušův příběh o narození

„To je ale krásný příběh o narození,“ vzdechl Matouš.

„Děkuji,“ řekl Lukáš. „Hlavně s těmi pastýři jsem to vymyslel dobře, musím při vši skromnosti sám uznat. Vyskytují se ve tvém příběhu taky?“

„Ne,“ řekl Matouš, „já jsem si vybral krále.“

„Krále?“ divil se Lukáš.

„Ano,“ řekl Matouš, „krále za vzdálených zemí. Jsou to králové, o kterých se už hodně dávno zdálo proroku Izajášovi. Prohlížejí si tmavou oblohu, aby zjistili, jestli někde nezačne z Boží vůle svítit na tento temný svět hvězda. Jednoho dne, přemítal prorok, budou stát před branami Jeruzaléma, protože jim začne svítat. Ve svých snech je Izajáš viděl, jak se zblízka i zdáli sjíždějí na svých velbloudech. Vezou s sebou drahocenné dary, zlato a kadidlo.“

„Přivezli králové z tvého příběhu taky zlato a kadidlo?“

„Samozřejmě,“ potvrdil Matouš, „a taky myrhu. Tu myrhu jsem tam přidal já.“

„A proč zrovna myrhu?“

„Hned ti to povím,“ řekl Matouš, „poslouchej.“

Král Herodes seděl na svém trůnu v jeruzalémském paláci. Zrovna chtěl jít spát, když do místnosti vkročil jeho ministr vnitra. „Vaše výsosti, omlouvám se, že vás ruším takto pozdě. Jsou tu ale tři králové ze vzdálených zemí.“

„Tak ať jdou dál,“ řekl Herodes.

Bylo dobře vidět, že králové přišli zdaleka. Nosili oblečení, jaké nikdo v Jeruzalémě v životě neviděl.

„Kdo nebo co vás přivedlo k tomu, abyste se vydali na tak dlouhou cestu?“ zeptal se Herodes.

„Jedna hvězda, pane králi.“

„Hvězda?“

„Ano, zářící hvězda. Že jste ji ještě sám neviděl!“

„Já se na nebe nikdy nedívám, já pořád vládnu a pak jdu spát.“

„U nás je to jinak,“ řekli tři králové. „My přes den taky vládneme, ale v noci si pak často prohlížíme tmavou oblohu. V naději, že z Boží vůle začne jednou svítit světlo na tento temný svět.. Jedné krásné noci jsme najednou na nebi objevili novou hvězdu, která zářila jasněji než všechny ostatní. To jsme hned věděli: narodil se královský syn. Osedlali jsme velbloudy a následovali hvězdu až k hradbám vašeho města.“

Královský syn? Herodes se polekal. Co když ho ten královský syn svrhne z trůnu!

„Výsosti, a kde v Izraeli se to královské dítě narodilo?“

„Mně se žádný syn nenarodil,“ řekl Herodes. „Skutečný královský syn to tedy být nemůže. Poptám se ale kněží a znalců Písma. Možná, že oni o tom něco vědí. Zítra večer se vraťte.“

Další den večer se tři králové znovu objevili před Herodem.

„Myslím, že jsem na to přišel,“ řekl Herodes. „Jestli se tedy narodil – i když kněží a zákoníci tomu nevěří – tak to muselo být ve městě Davidově, v Betlémě. Tak je aspoň psáno ve svatých knihách této země. V případě, že královské dítě najdete, buďte, prosím, tak laskaví a cestou zpátky se znovu zastavte. To proto, abych se i já mohl vydat do Betléma a poděkovat Bohu za to, že přišel.“

O chvíli později byli tři králové zase venku. Zvláštní, že žádný z kněží nebo znalců Písma se na cestu do Betléma nechystal. Zůstali tam, kde byli, a z hlavního města se vůbec nehnuli. Proč ta hvězda neletěla přímo do Betléma?

Králové nevěděli, na kterou stranu se vydat. Tázavě se podívali nahoru a v tu samou chvíli se hvězda dala do pohybu: „Sem.“ A už zase jeli krokem nocí. Houpali se na svých velbloudech, až se hvězda zastavila v Betlémě nad domem, kde se narodil Ježíš. Než vešli dovnitř, zamávali ještě nahoru. „Děkujeme!“

„Odkud přicházíte?“ zeptal se Josef.

„Jsme z konce světa,“ řekli. „Chceme poděkovat Bohu za světlo, které světu daroval.“

První král se poklonil královskému dítěti. „Darujeme ti své zlato,“ řekl. „My už nebudeme uctívat zlato, ale Boha Izraele. Teprve až zlato nebude naším bohem, nastane na zemi pokoj.“

„Dáváme ti také kadidlo,“ řekl druhý král. „Protože tak jako se kadidlo vznáší k nebi, tak se vznášejí i naše modlitby, naše odevzdání a náš vřelý dík.“

Když se šel poklonit dítěti třetí král, měl v očích slzy. „A dáváme ti také myrhu,“ řekl. „Voňavou bylinu, kterou si dávají milenci. Voňavou bylinu, kterou také lidé balzamuji své milované zemřelé. Protože královské dítě jako ty žije každý den se smrtí před očima.“

Tomu třetímu králi se v noci zdál sen: „To jsi správně vytušil,“ řekl mu v tom snu anděl. „Stín smrti na toto dítě padá už teď. Proto se cestou zpátky už nestavujte u Heroda v Jeruzalémě. Ten zlý král chce totiž do Betléma jen proto, aby to dítě zabil ještě před tím, než jeho život pořádně začne.“

Králové se proto vrátili domů jinou cestou.

dějiny

John Cennik (1718 - 1755)

Letos uplynulo 300 let od narození britského evangelisty Johna Cennika. Nám jeho jméno možná nic neřekne, nejsme-li znalci Bratrského zpěvníku. V něm totiž je jedna z Cennikových písní – Dítka Krále věčnosti (191). Přeložil ji do češtiny už před více než sto lety bratr kazatel Josef Mikuláščík.

V Britské provincii však je Cennikovo jméno dobře známé, a nejen kvůli písním, kterých je v britském zpěvníku Jednoty přes deset. Cennik byl nejznámějším a nejspěšnějším evangelistou v dějinách Jednoty na britských ostrovech a zakládal několik sborů, které jsou dodnes součástí britské provincie.

Narodil se roku 1718 v Readingu, asi 60 km západně od Londýna, v rodině, která měla pravděpodobně české kořeny. Mezi jeho předky byli exulanti z let Třicetileté války. Rodina patřila k anglikánské církvi, ale už Cennikův dědeček hledal jinou, živější zbožnost, než byla v anglikánské církvi a připojil se k Georgi Foxovi, zakladateli náboženské společnosti kvakerů – a byl proto také vězněn.

John Cennik byl od mládí duchovně velmi citlivý, vzpomíná, že první intenziv-

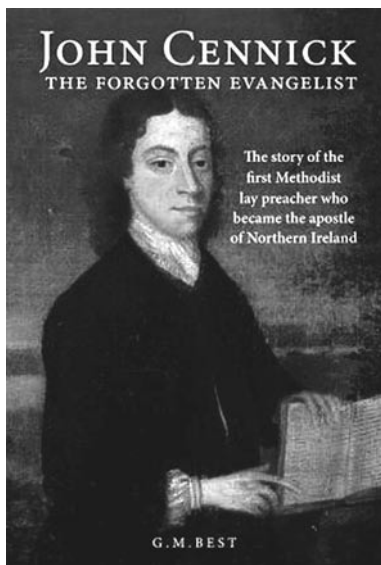
ní prožitek měl už jako sedmnáctiletý, když při jakémsi kázání v Londýně pocítil svou hříšnost a nějakou dobu zápasil o svou další duchovní cestu. První pevný bod našel v roce 1737 u George Whitefielda, pro změnu jednoho ze zakladatelů hnutí, z něž vyrostl metodismus. Whitefield mu po čase (1739) nabídl místo řídícího školy v Kingswoodu, což Cennik přijal a krátkou dobu tu pracoval, ale brzy shledal, že se cítí povolán k práci jiné.

Seznámil se v té době i s Wesleyem a poprvé veřejně kázal, i když k tomu neměl vzdělání ani oficiální pověření. Na jakémsi shromáždění několik set lidí marně čekalo na oznámeného kazatele a Cennik se odhodlal k nim promluvit. Zřejmě natolik působivě, že Wesley ocenil jeho kazatelské nadání a vybízel ho, aby v této práci pokračoval. Cennik ho poslechl a začal svou dráhu evangelisty, počínaje rokem 1740, v hrabství Wiltshire (mezi Londýnem a Bristollem). Pracoval většinou samostatně, na čas přijal povolání od Whitefielda do jednoho společenství v Londýně, ale zakrátko se vrátil ke své obvyklé činnosti na venkově.

Jednota vstoupila do jeho života v roce 1742. V červnu toho roku navázal Cennik kontakt s Bratřimi v nově vzniklém londýnském sboru Fetter Lane. Během dalších let spolu udržovali přátelské vztahy a roku 1745 vstoupil Cennik do Jednoty. Společenství, která již předtím založil v Bristolu (Kingswood) a Tythertonu, požádala také o přijetí do Jednoty a po důkladném prozkoumání a zvážení byly tyto dva sbory do Jednoty přijaty a jsou dodnes součástí britské provincie.

V roce 1746, rok poté, co se stal členem Jednoty, odešel Cennik pracovat do Irska. Jestliže jako potulný kazatel musel snášet různá příkoří a nepřátelství v Anglii, v Irsku to bylo ještě horší. Nejen, že ho tu i onde prostě vykážali a zrušili plánované shromáždění, častokrát se musel zachraňovat útekem před přímým násilím. V Irsku působil hlavně v chudé severní části, většinou nekatolické, zatímco zbytek Irska byl katolický. Přesto založil společenství i přímo v Dublinu, kde se rychle rozrostlo až na 500 lidí.

Jak působivé bylo Cennikovo kázání evangelia, dokládá svědectví, jak kázal v jednom soukromém domě v Ballymena (poblíž Belfastu) a pro velký zájem musel kázat znovu, zájemců však se scházelo stále víc a proto kázal potřetí, venku, kde se sešlo na dva tisíce lidí. Majitel panství se to všem dozvěděl, přijel s doprovodem na koni a Cennika začal bít bičem. Přátelé ho museli násilím chránit a odvést.

Cennik působil v Irsku do jara 1748, tedy necelé dva roky. Podle záznamů za tuto dobu necelých dvou let založil asi 40 místních společenství a kázal na více než 200 místech (dnes má irský distrikt šest sborů). Byl nejvyhledávanějším kazatelem, na jeho kázání přicházeli lidé ze širokého okolí. Když odcházel na jaře 1748, pracovalo v Irsku šest kazatelů Jednoty, na zhruba 40 místech se konaly pravidelné bohoslužby a zájem byl takový, že se často musely konat venku, protože nebyla budova, do níž by se vešli. Je zajímavé, že Zinzendorfovi se tento způsob práce nelíbil, byl pro něj příliš masový. Zinzendorf měl nejraději osobní evangelizaci, v malých skupinách, s rodinami nebo jednotlivci. Vyjádřil se o této evangelizaci kriticky, ale neměl žádnou pravomoc do této práce zasáhnout.

Cennik působil nějaký čas ve Walesu, ale na podzim 1750 se do Irska vrátil a působil nějaký čas v Ballinderry, kde postupoval svým obvyklým způsobem. Nejprve kázání v soukromém domě, potom pro velký zájem venku, na místě, kde se konávaly oblíbené kohoutí zápasy. Zanedlouho se tu vytvořilo stálé společenství, Bratří si pronajali kus půdy a postavili dřevěný kostel pro 500 lidí, který byl slavnostně otevřen na vánoce 1751. I Ballinderry je dodnes sborem britské provincie.

Misijní úspěchy Jednoty budily ovšem závist a nelibost, překvapivě se mezi nepřátele zařadil také George Whitefield, bývalý spojenec Cennikův, a působil Bratřím nepřijemností. Cennik sám to dost těžce nesl. Jeho čas však už se chýlil ke konci. Jeho zdraví bylo dost křehké a v létě 1755 zemřel v Londýně ve věku pouhých 37 let, na horečnaté onemocnění.

Do dějin Jednoty vstoupil jako evangelista obdařený zcela mimořádnými schopnostmi. Velké uznání jeho misijních schopností zní už přes dvě století: dnes se říká, že je někdo jeden nebo jedna z nejlepších evangelistů po Cennikovi. On sám už zřejmě natrvalo zůstane nedostižným vzorem misijního kazatele evangelia.

jhjr

Kralický kancionál 1618

Jen stručně si připomeňme, že před čtyřmi sty lety vyšel z Kralické bratrské tiskárny poslední český kancionál. Obsahově je to jen nové vydání kancionálu z roku 1615, o němž jsme přinesli článek v NBL 4/2015, není tedy třeba jej zvlášť popisovat, ale je dobré si uvědomit, že to byl na staletí poslední důkladný a oficiální zpěvník duchovních písní. Po něm již následovala řádka vydání malých, tištěných v zahraničí, počínaje Komenského kancionálem. Notovaný zpěvník české Jednoty vyšel znovu až roku 1908 v Potštejně.

red

Pamětní lípa v Bethlehemu

V parkové části areálu Teologického semináře Jednoty v Bethlehemu začala růst nová lípa.

Byla zasazena jako součást projektu „stromů svobody“, jako jeden z deseti stromků zasazených nově v USA na paměť 100 let české samostatnosti.

Zasadili ji prezident Moravian College Bryon Grigsby a českoamerický spisovatel Petr Sís za přihlížení členů americké společnosti přátel České republiky a členů správních rad Moravian College a teologického semináře.

„Je pro nás potěšením a ctí, být prvním místem v USA, kde je zasazen jeden z pamětních stromů,“ řekl prezident Grigsby. „Jak můžete vidět podle sochy Komenského přímo před hlavní budovou naší školy, naše historie je s českou spojena důkladně a na úrovni.“

Petr Sís, spisovatel a ilustrátor především knížek pro děti a nositel literární ceny v USA, byl jmenován americkým zástupcem České republiky pro tento program. Vzpomněl, jak jeho dědeček vzpomínal na sázení stromů republiky po roce 1918, a jak se sám podílel na sázení dalších v pohnutém období roku 1968. „Při sázení těchto stromů, i tohoto zde, vyjadřujeme svou naději v další existenci svobodné a nezávislé České republiky,“ řekl.

Po roce 1918, kdy se Československo stalo nezávislým na Rakouské monarchii, byly na počest této události zasazeny tisíce stromů. Během posledních let vznikla iniciativa tyto stromy, pokud ještě existují, najít a zmapovat jejich výskyt u příležitosti stého výročí.

Součástí oficiální oslavy byla i přednáška doktora Craiga Atwooda z Teologického semináře, ve které připomněl dějinný kontext této události. Kořeny samotné Jednoty bratrské a jejich prodloužení v Obnovené Jednotě až k Moravian College sahají až do Kunvaldu v 15. století.

Vyprávěl příběh památné lípy, zasazené tehdy Bratřími jako znamení naděje do budoucnosti. Její kmen byl vlastně trojitý, jednotlivé části Bratří nazvali víra, láska a naděje. Tento strom byl před přibližně 50 lety těžce poškozen, ale žije dosud.

Další stromy svobody byly zasazeny v New Yorku, Chicagu, Atlantě, Minneapolis, Winnipegu a Pittsburghu.

(z Moravian Magazine)

Sociálně odpovědné investování a Jednota

Zajímá vás sociálně odpovědné investování? West Side Moravian Church v Green Bay ve Wisconsinu ano. Staršovstvo sboru požádalo Nadaci pro službu Jednoty v Americe, aby takovou možnost nabídla. A nadace vytvořila fond s ohledem na životní prostředí, sociální a společnou správu.

Pokladník sboru West Side, bratr Michael Schlader, k tomu sdělil: „Cítili jsme, že je důležité přeorientovat se na sociálně odpovědné způsoby investování, abychom dali příklad dalším sborům. Investovat u společností, které se prokazují jako dobří správci zdrojů, které nám byly svěřeny naším Stvořitelem. Tím, že jsme se rozhodli investovat v těchto fondech, snad dodáme odvalu dalším, kteří ještě váhají s rozhodnutím investovat své prostředky do tohoto fondu.“

„Je potěšující vědět, že máme jako křesťané možnost nasměrovat své peníze od věcí, které jsou škodlivé, jako užívání dětské práce nebo poškozování životního prostředí k věcem, které prospívají.“ říkají členové sboru Ray a Barb Shifferovi, kteří diskusi o sociálně odpovědném investování podnítli. „Je vzrušující, když můžeme sledovat, že naše investice jsou používány na věci jako sociální bydlení nebo zlepšení zdravotní péče.“

Aktivitu sboru samozřejmě podporuje i kazatel, Marian Boyle Rohloff. Představenstvo předložilo tyto body, na kterých bylo dosaženo shody:

- Přesunutí našich investic do eticky odpovědného fondu (ESG) odráží roli, kterou by církev měly v odpovědnosti za svět hrát;
- Dlužíme našemu prostředí být tak odpovědní, jak je jen možno a investovat do oblastí, které podle našich znalostí dělají to nejlepší, aby odvrátily další ničení životního prostředí;
- Eticky a mravně citící lidé se musejí starat o naše životní prostředí;
- Investovat v ESG vypovídá o naší základní hodnotě, což je starat se o druhé, zvláště o chudé a marginalizované, kteří také nejvíc trpí zhoršováním prostředí;
- Tento přesun investic je v souladu s jinými aktivitami, které jsme ve sboru podnikli již dříve, abychom své odpovědnosti dali výraz (nepoužívání chemických pěnidel, instalace solárních panelů, úsporné osvětlení, skleněné nádoby místo plastového, starost o zeleň atd.)

Sociálně odpovědné investování je nový směr

Finanční manažeři dlouho zvažovali rizika, pokud jde o výnosy, když se peníze uloží do těchto eticky odpovědných fondů a zároveň zkoumali stále důkladněji, jak si společnosti, u nichž by investovali, počínají.

Hledají konkrétně, jak si společnosti vedou z hlediska jak životního prostředí, tak sociálního. Zkoumá se už tradiční tzv. uhlíková stopa (kolik skleníkových plynů se vytváří), praxe ve vztahu k životnímu prostředí, ale i způsoby, jak jednají společnosti se svými zaměstnanci a svými akcionáři. Stále více investorů bere na tyto ukazatele ohled. Podle Fóra pro udržitelné a odpovědné investování dosáhly vklady do ESG v roce 2016 skoro 9 bilionů (9 000 000 000 000) dolarů a tvoří tak zhruba pětinu všech profesionálně spravovaných investičních vkladů. Současný demografický vývoj naznačuje, že tento trend bude dál vzrůstat, protože přibývá investujících žen a bude přibývat mladší generace, která ochranu životního prostředí vnímá jako zásadně důležitou.

Jaké jsou dnes názory lidí v církvi?

„S výzkumy postojů členů církve ve Spojených státech k eticky odpovědnému investování jsme teprve začali,“ říká prezident Nadace pro službu Jednoty v Americe Chris Spaugh. „Náš zatím předběžný průzkum ukazuje některé trendy.“

Nejsilnější shoda je v tom, že by církev a její členové měli zásadně odmítat investovat své peníze do společností, které přímo nebo nepřímo využívají dětské práce v zámoří, aby udržely co nejnižší ceny. Skoro 90 procent respondentů je rozhodně proti tomu.

86 procent dotazovaných souhlasí, že by nadace měla nabízet sociálně odpovědné možnosti investování pro jednotlivce i sbory.

Jsou tu však i otázky, kde shoda není tak velká. Například, zda investovat do společností, které využívají testování na zvířatech, nebo užívají či vyrábějí geneticky modifikované organismy.

Více než dvě třetiny dotazovaných souhlasí s tím, že jako investoři budou mít nižší výnosy, když investují do sociálně a ekologicky odpovědných projektů. Ještě o něco víc jich souhlasí s tím, že by to měla určitě dělat církev.

„Církevní organizace, sbory, dnes stojí před výzvou rozhodnout se společně pro eticky odpovědné investování. Je vzrušující, že sbor West Side tento krok učinil jako první. Pro další, kdo se připojí k tomuto trendu, máme připravené řešení,“ říká prezident nadace.

Pro sbory i členy Jednoty bratrské v USA je tedy k dispozici volba eticky odpovědného investování peněz, vložení do fondů, které zaručují jejich užití pouze k určeným účelům. Je zřejmé, že to nebude vynášet tolik jako obchod se zbraněmi nebo finanční spekulace, ale je skoro jisté, že církevní peníze nebudou nikomu škodit.

(z aktualit Severní provincie v USA)

Ochranovská Jednota vyráběla hvězdu pro drážďanskou radnici

Členové sboru Jednoty v Drážďanech se v listopadu sešli, aby postavili pro radnici své městské části (Pieschen) adventní hvězdu. Spolupracovali s nimi i další spoluobčané a vedoucí městského úřadu. V předvečer prvního adventu pak byla hvězda předána na radnici, hráli k tomu i trubači.

Drážďanský sbor slavil v tomto roce 40 let nastěhování do své nynější modlitebny v Oschatzer Strasse a farářka Henna van Hell společně s předsedou staršovstva představila činnost sboru na zasedání rady na městském úřadě.

Na radnici teď každého vítá ochranovská hvězda a návštěvníky i zaměstnance městského úřadu upozorňuje, že nablízku je sbor Jednoty, který je připraven je uvítat.

red

Misijní dohoda Jednoty

Misijní konference Jednoty bratrské, která se konala před rokem v Jižní Africe a o níž jsme informovali v posledním čísle minulého ročníku, připravila dokument o místě a roli misie v Obnovené Jednotě. Ta je po úpravách a konečném schválení nyní zveřejněna v anglickém znění. Přinášíme její pracovní překlad.

Misie Jednoty bratrské v době globalizace

Misie je naše povolání

Žijeme v době, která je výzvou pro Jednotu bratrskou a pro naši světovou misii. Sester a bratří je v Jednotě dnes více než kdykoli dříve. Členové Jednoty chválí Boha a čtou Písmo v desítkách jazyků po celé Zemi a Jednota je kulturně rozmanitější než kdy dříve. Tento růst, zeměpisné rozšíření a rozmanitost však znamená, že Jednota čelí také významným problémům v našem globalizovaném hospodářství. Ve světě se vytváří stále rostoucí rozdíl mezi bohatými a chudými. Občanské války a jiné konflikty pustoší mnohé národy a činí z milionů lidí uprchlíky bez domova. Nespočet lidí žije na okraji společnosti a trpí chudobou, hladem, závislostmi a zoufalstvím. Ničení přírody se spíše zrychluje, než by se zmenšovalo a změna klimatu ohrožuje život více než miliardy lidí.

Může nás to svádět vyhnout se těmto výzvám, ale misie byla v jádru činnosti Jednoty bratrské od jejího obnovení v Ochranově 1727. Moravané byli povoláni, aby šli k pohrdaným, odmítaným a ustrašeným lidem na konci světa, aby s nimi sdíleli

životy a ukazovali jim na Kristovu lásku. „Kdysi jste nebyli lid, ale teď jste lid Boží; kdysi jste nepřijali milost, ale nyní jste přijali milost.“ (1Pt 2,10) Moravané pořád věří, že nikdo na této Zemi není opuštěn Bohem; všichni lidé jsou stvořeni k Božímu obrazu. Všichni lidé jsou našimi sestrami a bratry, protože sdílíme tentýž obraz Boží. Naše poslání může být kdekoli a kdykoli, podle toho, kdy a kde nás Bůh povolá, abych šli a sloužili.

V roce 1957 se ustavila moderní podoba Jednoty bratrské, aby podporovala a rozšiřovala naši světovou misii a přitom zachovala naši jednotu jako sester a bratří. Žijeme uprostřed globalizace, která poskytuje zvláštní nové příležitosti k misii a k vytváření společenství víry. Ale zároveň přináší velké výzvy.

Naše Jednota: dar, svědectví a úkol

Naše Jednota bratrská je darem, svědectvím a úkolem:

- Je vzácným darem, který jsme přijali jako dědictví od našich předků ve víře. Tento dar potřebujeme uchovávat jako zdroj inspirace pro naše vlastní poslání. Součástí našeho dědictví je víra, že naše Jednota je darem našeho Vrchního staršího, Ježíše Krista.

- Skrze našeho Pána a Spasitele jsme společně spojeni v obecnství lásky a odpuštění. Jednota neznamena shodu ve všech věcech, ale znamená ochotu milovat jedni druhé, starat se o sebe vzájemně a modlit se jedni za druhé.

- Naše Jednota je mocným svědectvím světu, že zůstáváme spolu navzdory našim kulturním, hospodářským a jazykovým rozdílům. A více než to, staráme se v naší Jednotě jedni o druhé: „Trpí-li jedna část těla, trpí všechny ostatní části s ní.“ (1K 12,22)

- Naše Jednota je i úkolem, který je nám dán. Musíme vkládat energii, čas, modlitby i peníze, abychom udržovali a obnovovali naši Jednotu. Neděláme to kvůli Jednotě samé, ale kvůli našemu svědectví světu.

- Proto se zavazujeme společně pracovat pro udržení naší Jednoty bratrské. Nedovolíme, aby teologické a kulturní rozdíly rozbily naše obecnství, ale budeme hledat otevřený dialog jedněch s druhými, abychom konflikty mezi námi vyřešili. Tím jsme znamením Kristova smíření, které skrze nás působí ve světě.

Vyslání jako činitelé Boží lásky

Misie znamená „poslání“. Jsme poslání k druhým lidem a kulturám v pokoře následovat Ježíše Krista a zvěstovat jeho radostnou zprávu. V minulosti byli vysílání misionáři z Evropy přes oceány a zeměpisné hranice, aby se dostali k takzvaným „pohanům“, ale naučili jsme se, že existuje mnoho jiných hranic a bariér, které musíme překračovat. Naše misie není jenom napříč kulturami, je multikulturní a mezikulturní. Misionáři jsou dnes vysílání, aby překračovali překážky rasy, třídy

a pohlaví. Je naším posláním promluvit, kdekoli bariéry rozdělují lidstvo a škodí našim bratřím a sestrám. „Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.“ (Ef 2,19)

Následující příklad Kristův, my Moravané usilujeme o překonání bariér, jako jsou rasismus, nerovnováha moci, chudoba nebo klimatické bezpráví, které vylučují lidi i Boží stvoření z možnosti žít udržitelný život v pokoji a důstojnosti.

Žijeme uprostřed globalizace, která poskytuje mimořádné nové příležitosti k misi, ale přináší i velké výzvy. V 18. století Moravané viděli své poslání v pomoci těm, komu ublížil kolonialismus, ale naše církve z kolonialismu a koloniálních struktur také profitovala, a někdy dokonce i z otroctví. Jako církve činíme pokání za naši roli v otrokářském hospodářství. Ve 21. století se musíme učit z minulosti. Potřebujeme obracet svou pozornost k tomu, jak se účastníme jako Moravané ekonomické globalizace a těžíme z nespravedlivých hospodářských a politických mechanismů. Jsme povoláni, abychom se zastávali těch, kterým globalizace ubližuje, ať jsme my i oni kdekoli. Jako křesťané jsme voláni, abychom změnili svůj způsob života tak, aby mohlo být celé Boží stvoření zachováno. jako misionáři jsme povoláni, abychom byli činiteli Boží spravedlnosti, lásky a milosti v trpícím světě: na Jihu, Severu, Východě i Západě.

Zvěstovat dobrou zprávu

Misie má mnoho forem, ale vždy je svědectvím o Kristu mimo zdi církevních budov. Misie zahrnuje evangelizaci a zvěstování dobré zprávy o spasení skrze Krista. Zahrnuje i konkrétní činy spravedlnosti, milosrdenství, pohostinnosti, odpuštění a smíření. Biblické pověření misí zahrnuje starost o nemocné, syčení hladových, pohostinnost k cizincům, lásku k nepřátelům a odstranění zajateckých pout. Misie znamená jít do světa s láskou, jako Kristus miluje svět.

Od časů Zinzendorfových byla misie Jednoty statečná a odvážná, ale i kulturně citlivá, uctivá, pokorná a vzájemná. Musíme být ve své misii dnes sebekritičtí a snažit se neustále učit, měnit a růst. Při této misijní konferenci (2017) jsme srdečně potvrdili ekumenické prohlášení Christian Witness in a Multi-Religious World jako souhlasící s hodnotami zastávanými Jednotou.

Misie Jednoty je vedena Duchem svatým. Slavíme skutečnost, že Duch svatý je ve světě při díle a snažíme se následovat jeho vedení. Naše misie proto vždy začíná pozorným nasloucháním a pozorováním časů. Naše teologické porozumění je citlivé k okolnostem a někdy jsme povoláni, abychom uprostřed nespravedlivého světa zdvihli prorocký hlas. Jdeme tam, kam cítíme, že nás Bůh posílá a hledáme ta místa, kam nám Duch pokyne. Uznáváme, že působení Božího Ducha dosahuje mimo naše pochopení a naše církevní struktury. Jsme otevřeni pro znamení, že Duch svatý působí mimo církve a dokonce i mimo křesťanství a zjevuje Boží lásku k tomuto světu. (J3,16-17)

Účast na Boží misii ve světě

Misie náleží Bohu. V misii se stáváme spolupracovníky a služebníky Kristovými. To nám dodává důvěru navzdory našim pádům a nezdarům. Kristus nám dává sílu a odvahu, abychom rozsévali símě lásky, i když nejsme vždy schopni sklízet plody.

Misionáři nejsou jen ti, kdo jsou fyzicky vysláni ke druhým v jiných zemích a kulturách. Ať jsme kdekoli, se svými různými obdarováními, můžeme se zapojit do Kristovy misie. Ti, kdo podporují misii svými modlitbami, svými finančními a jinými dary a svým zaujetím jsou rovnocennou součástí misie Jednoty. Ti, kdo žijí poslušný a pozorný život, s respektem k Božímu stvoření a v lásce k bližním, jsou součástí misie. Potvrzujeme, že lidé na okraji našeho globalizovaného světa mají svůj jedinečný příspěvek ke Kristově misii. Misie naší Jednoty nevylučuje nikoho z lidí. Je pro všechny – pro ženy i muže, děti, mládež i dospělé v každé zemi. Naše misie je nesena nejrůznějšími lidmi. Součástí naší misie je podporovat důstojnost a hodnotu každé osoby. Někdy jsme povoláni, abychom nabídli společenství, které ukáže, jak by mohlo vypadat Boží království na zemi.

Jako Moravané vnímáme svou misii jako součást světového ekumenického misijního hnutí. Společně se všemi křesťany jsme na misijní pouti. V jednotě naší misie ztělesňujeme Ježíšovu modlitbu z Janova evangelia 17. Budeme proto ve své misii spolupracovat s jinými křesťanskými církvemi, protože naším cílem není růst velikosti Jednoty bratrské. Zavazujeme se také budovat udržitelná společenství víry, která budou uschopněna angažovat se vlastními jedinečnými způsoby v misii a službě.

Naš cíl jako Jednoty v misii je prostě konat Kristovo dílo v tomto světě. Následujeme toho, který přišel na tento svět, aby dal všem život v plnosti. Přijímáme své povolání a poslání s radostí a nadějí, protože naše poslání nás přivádí vždy blíže k našemu Spasiteli a k Boží vládě na zemi.

náš seniorát

Konvent Ochránovského seniorátu 2018

Letošní konvent Ochránovského seniorátu se konal 10. listopadu v Praze, v Milíčově kapli v Malešicích. Neklame-li zpravodaje paměť, bylo to poprvé za dobu existence našeho seniorátu, co se konvent konal v Praze.

Program konventu měl kromě obvyklých úkolů, projednání a schválení výročních zpráv seniorátního výboru a zprávy o hospodaření, projednání některých návrhů

hů celocírkevních (které budou na jaře předloženy synodu ČCE) i jeden bod neobvyklý a nechce se jej nazvat vzácným, protože nešlo o bod radostný.

Byl předložen, a také schválen, návrh na sloučení Koberovského sboru se sborem v Železném Brodě. Pro ty, kdo náš seniorát dobře znají, to není překvapivé, očekávali jsme již nějaký čas, že k tomu dojde, ale redukovat počet sborů není činnost radostná. Dalším krokem bude projednání na synodu, protože závažné kroky jako zrušení, sloučení nebo naopak vznik sborů musí schválit synod. Z praktických důvodů je to krok velmi pochopitelný, skupinka sester a bratří v Koberovech již nějakou dobu střídavě přijížděla na nedělní shromáždění do Brodu a společné akce byly častější a intenzivnější. Nezanedbatelnou úlevou bude zmenšení administrativy, vedení jen jednoho účtu a hospodaření, nadějeme se, že to nebude znamenat zmenšení aktivit ve sboru.

Ostatní své úkoly projednal konvent vcelku bez potíží a bez překvapení, o konkrétních výsledcích (jako celocírkevních a seniorátních sbírkách) bude sbory informovat seniorátní výbor.

Pravidelnou součástí jednání konventu je rozprava nad zprávami z jednotlivých sborů, které vám chceme v krátkém přehledu přiblížit.

Sbor v Jablonci nad Nisou prochází obdobím stálých změn. Po dobu mateřské dovolené sestry Kracikové jej administrovala sestra Šormová z pražského sboru, v únoru se sestra Kraciková vrátila do služby, ale jen na poloviční úvazek a v létě 2019, kdy jí končí smlouva, chce přijmout povolání do sboru v Jičíně, takže Jablonecký sbor hledá kazatele.

Změny se týkají i materiálních věcí, konkrétně využívání budovy, kde sbor jednak přijal na určitou dobu nájemnici, jednak se tu schází (také dočasně) romský sbor, oddělený od Církve bratrské, konečně spolupracuje sbor s neziskovou organizací, která také využívá některé prostory.

V některých věcech, například v setkávání nad biblí nebo ve schůzkách mládeže, spolupracuje sbor úzce se sborem ČCE.

Rok 2019 bude pro jablonecký sbor rokem mnoha starostí a důležitých změn a my sestrám a bratřím v Jablonci přejeme moudrost i odvahu, aby je zvládali a mohli radostně pokračovat ve službě Pánu i lidem.

Koberovy. Jsou v procesu spojení se Železným Brodem, při předpokládaném schválení synodem v létě zůstanou jen v historických mapách Obnovené Jednoty v Čechách.

Potštejn zažil ohlášený odchod kazatelky již letos, v létě odešla sestra Běťáková do důchodu. Potštejnský sbor je v jednání s možným novým kazatelem o jeho příchodu v létě 2019. K nedělním shromážděním se schází v průměru 20 účastníků, koná se i dětská besídka za účasti 3 až 6 dětí. V týdnu se schází členové k biblickým hodinám a setkávají se maminky s dětmi.

Sbor se pravidelně setkává se sestrami a bratry z partnerského sboru, v létě vítá hosty z různých církví a v době, kdy nemá vlastního kazatele (administraci sboru je pověřena sestra Šormová), se o práci dělí členové a členky staršovstva. Jak napsal bratr kurátor Vacovský: „Poznání blízkosti našeho Pána, Jeho přijetí v životě každého člena sboru, každého člověka, vytváří podmínky, abychom prožívali i v tom dnešním divokém a mnohdy nepřátelském světě pokoj, který je nad naše pomyšlení.“

Praha má již rok znovu svou vlastní modlitebnu, Milíčovu kapli. Do sboru přicházejí nově lidé z okolí, především z blízkého domova pro seniory, ale i místní ušedlíci. Při příležitostech jako je Štědrý večer modlitebna nestačí, jinak účast trochu vzrostla, ale místa je zatím dost.

Kaple je otevřena i aktivitám jako představení pro děti, koncerty a společná odpoledne, akce Noc kostelů a další. Spolupráce s místními organizacemi je velice dobrá.

Potěšitelná je práce s dětmi, scházejí se podle věku ve třech skupinách od nejmladších po dorost. Sbor pravidelně koná společné pobyty, letní i zimní, které pomáhají posilovat vzájemnost a osobní kontakty.

„Při všem, co náš sbor prožívá, nepřestáváme děkovat Pánu Bohu za milost, která se nám dostala, když se můžeme scházet v nových prostorách“ píše kazatelka sboru sestra Eva Šormová.

Rovensko pod Troskami žije svým pravidelným rytmem již po nějakou dobu. Nedělní shromáždění se pravidelně konají od půl jedenácté, během týdne se na faře scházejí dvě dětské skupinky, kterým se zvláštním obdarováním slouží rok za rokem setra kazatelka Jalušková.

V letošním roce se podařilo provést rekonstrukci a nátěr přední fasády sborového domu, zčásti za pomoci bratrských darů. Důležitou posilou sborového života je spolupráce s partnerským sborem v Drážďanech, dobrá je spolupráce s obcí při příležitostech jako začátek adventu či vánoční hry.

Vděčně jsou přijímány návštěvy, ať ze sborů Jednoty (letos z Holandska) nebo hudební (pěvecký sbor ze Žel. Brodu).

Tanvald. Sbor v Tanvaldu je po krizi před časem spravován Správní komisí, protože se rozpadlo staršovstvo. Centrem života tanvaldského sboru jsou letní bohoslužby na kostelíku v Kořenově, kde se sbor s hosty schází od června do září.

Od podzimu do jara se práce vrací do sborového domu na Smržovce, podařilo se stabilizovat hospodářskou situaci sboru, ale pro rozvinutí práce je třeba najít vlastního kazatele, o což se správní komise ve spolupráci se seniorátním výborem snaží.

Momentální počet aktivních členů je jednociferný, což je pro práci sboru příliš málo, počítá se proto s prodloužením působení správní komise a tanvaldští prosí Pána, aby se podařilo získat nového kazatele či kazatelku.

Turnov. Turnovský sbor otevřel svou novou modlitebnu již před 17 lety a práce se od té doby rozvinula i ustálila. Centrem života sboru je svědectví Písma, Kristovo evangelium, k jehož slyšení se schází o nedělích mezi 30 a 40 účastníky. Pravidelně se koná nedělní besídka i schůzky dorostu, dvakrát v měsíci se konají schůzky nad biblí pro starší generaci, zhruba jednou za měsíc večery „na sboře“ s kulturním programem.

O turnovském sboru se pravidelně dozvídáme ze sborového dopisu, který se pomalu stává tradicí ve více a více sborech.

Turnovský sbor je momentálně jedním z pilířů našeho seniorátu, dodává služebníky do seniorátního výboru a nese nezanedbatelnou část finanční zátěže v seniorátě. Vyjadřují-li turnovští vděčnost Pánu za to, co mohou konat a co dostávají, je na místě děkovat za ně a jejich službu v našem seniorátě.

Ujkovice. Ujkovický sbor, jakkoli malý, žije a pracuje již 85 let. V létě slavili výročí založení sboru, připomínali si historii, ale nezůstalo u dějin.

Podarilo se po letech čekání nově opravit střechu sborového domu. Tu jsme vám chtěli ukázat na snímku, který však dosud do redakce nedorazil, můžete se na něj těšit snad příště.

Jinak sboru, který administruje sestra Jalušková, stále obětavě slouží bratr Hájek. Od dob, kdy byl sbor založen, se obyvatelstvo venkova, a právě také Ujkovic, stěhovalo do měst a venkovské sbory tak slábnou. Proto je velkou radostí, když může takový sbor přivítat nového člena, což se letos v Ujkovicích stalo. Ať Pán přidá další, aby Ujkovický sbor mohl žít a sloužit další desítky let.

Železný Brod. Rok 2018 byl poznamenán vážnou nemocí a posléze odchodem bratra kazatele Polmy. Od začátku roku se tak ve službě střídalo víc bratří a sester, ale sborová práce pokračovala pravidelně dál.

Železnobrodský sbor jako zřejmě jediný v našem seniorátě obnovil ochranovskou tradici shromáždění na velikonoční neděli ráno, na hřbitově, kde se připomíná naděje vzkříšení. Velikonoční liturgie, kterou máme v liturgických formulářích, je původně určena právě pro tuto příležitost.

V Železném Brodě, který je administrován bratrem O. Halamou, se střídá ve službě kázáními celá řada sester a bratří, služby ve sboru si mezi sebe dělí staršovstvo a snaží se udržovat jak duchovní život, tak sborové prostory. Pro další práci sboru je třeba nového kazatele, kterého Brod hledá.

Nouze o kazatele je v tuto chvíli největší starostí našeho seniorátu. Prosme Pána, aby poslal své služebníky a služebnice, potřebují je momentálně naléhavě Železný Brod a Tanvald, snad na dobré cestě je hledání kazatele do Potštejna – a brzy bude třeba kazatele do Jablonce.

J. Halama

Nové vydání historie Jana Augusty a Jakuba Bílka

Působivou knížku obsahující vyprávění o věznění Jana Augusty a Jakuba Bílka na Křivoklátě vydali čeští evangelíci již třikrát - dvakrát v 19. století (J. F. Šumavský 1837, L. B. Kašpar 1880) a naposledy Fr. Bednář v roce 1942 pod názvem Jan Augusta v letech samoty. Toto vydání se určitě najde v našich sborových knihovnách.

Nyní vyšel tento text znovu, moderně graficky a textově upravený a v malém formátu, péčí vydavatele M. Čejky a nakladatele Zd. Susy, Středokluky 2018. Netrvám na tom, že by to byl krásný dárek pod stromeček, už proto, že tento časopis zřejmě dostanete až po Novém roce, ale kdo by si chtěl tento příběh z bratrské historie opatřit, nyní je vhodná doba a knížka je to rozhodně milá a sličná.

jhjr

z církvi

100 let ČCE

V závěru letošního roku si ČCE připomíná sto let sjednocení českých luterských a reformovaných sborů a vytvoření společné evangelické církve. Velkou akcí bylo slavnostní shromáždění v Obecním domě v Praze, v neděli 16. prosince.

O průběhu slavnostního shromáždění si může každý udělat představu sám, protože záznam celé akce najdete na internetu: <https://www.e-cirkev.cz/>

K výročí vydala církev i prohlášení, které bylo posláno do sborů, ale pro ty, kdo je neslyšeli číst ve shromáždění, je otiskujeme:

Vyznáváme a jsme vděční

Prohlášení synodní rady ke 100 letům od vzniku

Českobratrské církve evangelické

Naše Českobratrská církev evangelická (ČCE) si letos připomíná 100 let od svého vzniku sloučením českých sborů reformované a luterské církve v českých zemích v jedno společenství. ČCE převzala učení obou tradic, a navíc se vědomě a s radostí přihlásila k české reformaci 15. století a ke „staré Jednotě bratrské“. Vykročila tím k myšlenkové rozmanitosti a otevřenosti. Jsme vděční, že jsme mohli v naší církvi pravidelně slyšet biblickou zprávu o Království Božím, jež je určeno tomuto světu a dává naději přesahující náš život, poznávat orientující osobnosti a nacházet přátele sdílející týž základ života. Jsme vděční za to, že se evangelíci mohli významně

podílet na srozumitelném šíření evangelia, mimo jiné také při práci na novém českém ekumenickém překladu Bible.

Dnešní podobu ČCE ovšem během uplynulých 100 let ovlivnila řada následných společenských proměn i politických zvrátů. Nadšení z nového, samostatného československého státu přineslo národní vzepětí, které, jakkoliv s evangeliem nemělo mnoho společného, silně pronikalo i do sebevědomí nového církevního společenství. Očekávání, že „národ český stane se národem Husovým“ a všichni spočinou pod křídly evangelické církve, se záhy ukázalo jako mylné a naivní. Následné zklamání snad přispělo k postupnému poznávání, že církev neroste a nežije ani z tradice, byť skvělé, ani z nadšenectví, ani z nacionalismu, ani z negace minulého, ale z poslušnosti Božího Slova a z důvěry v Boží zaslíbení.

Po dvaceti letech svobodného rozvoje následovalo padesát let nesvobody. Nacistický režim zasáhl krutě především naše židovské spoluobčany. V tísnivé atmosféře hrozby krutých trestů a všudypřítomného strachu žily i církve. Vzpomínáme s úctou členů církve, kteří do zápasu o svobodu a důstojnost vložili své životy, jakož i těch, kteří jim a jejich rodinám byli oporou. Mnozí zapojení do odboje zaplatili životem. Vyznáváme, že po porážce nacismu naše církve nedokázala odmítnout obecně sdílenou touhu po odplatě, jež vyústila v odsun Němců.

Na tuto atmosféru ve společnosti navázala komunistická „diktatura dělnické třídy“ třídní nenávisť a persekucí „nevědeckých názorů“, bojem s náboženským „tmářstvím“. Lidé opouštěli církve ze strachu o zaměstnání, o přístup dětí ke studiu, mnozí však odkládali svoji příslušnost k církvi velmi lehce. Jsme vděční za ty, kteří navzdory ponižování, šikaně či zesměšňování ve sborech setrvali a přiváděli i své děti. S úctou vzpomínáme všech obětí „třídní nenávisť“ a násilné kolektivizace, kteří byli vězněni, zbaveni všeho majetku, vyhnáni ze svých hospodářství, zvláště pak těch, kteří vše snášeli pro svoji víru. Ne vždy nacházeli ve svých sborech oporu a solidaritu. V roce 1968 synod ČCE vyznal dosavadní nestatečnost církve, ale na nový nápor „normalizace“ síly opět nestačily.

Vyhledky na zvrát režimu nebyly příliš reálné. Vážíme si těch, kdo se chopili naděje, že „socialistické zřízení“ bude možno reformovat, humanizovat a dožadovat se svobody a dodržování stávajících zákonů a mezinárodních závazků. Pro vedení církve představovali komplikaci a nedostalo se jim vždy porozumění ani ve sborech. Jejich chápání křesťanské angažovanosti později plně souznělo s prohlášením a působením Charty 77, k němuž se někteří z nich přihlásili.

Připomínáme-li si sté výročí založení Českobratrské církve evangelické, nečiníme to proto, abychom ji oslavovali. Není co oslavovat kromě Pána Boha. Jsme vděční za to, že již téměř třicet let žijeme ve svobodě, a za možnosti, které svobodné poměry přinesly pro evangelické školy, pro práci naší Diakonie. Stále a ve všem spoléháme na Boží milosrdenství. Naše sbory jsou menší, slabší, mnoho kdysi živých sborů

živoří, některé už zanikly. Výhled do budoucnosti zakrývají starosti. Prosme o dar porozumět tomu, co od nás Pán chce v dnešním měnícím se světě. Nepovažujeme snad za pravé křesťanství to, co není důležité, a to podstatné nevidíme nebo k tomu nemáme odvahu? Jak máme rozumět národům v pohybu, změní náboženství, věř a pověr, přívalu informací o událostech v zemích, které pro nás byly ještě nedávno daleko a dnes jako by byly za našimi dveřmi? Nejde především o to, jaká byla naše minulost, ale o to, jaké je naše poslání dnes. Kam jde dnešní svět a jaké je naše místo v něm? Nejde pouze o naše sbory, jde o společnost, v níž žijeme. Jde o svět, který Bůh miluje a nás do něho postavil, abychom uprostřed něho žili jako Kristova církev a vnášeli do něho porozumění i otevřenost druhým, soucit a solidaritu, pravdu a lásku, radost a naději.

Církev nejcírkvovatější?

Minulé číslo Evangelického týdeníku, předposlední v tomto ročníku, přineslo prohlášení vedení Bratrské jednoty baptistů k situaci, kdy se čtyři sbory a jedna kazatelská stanice veřejně vyjádřily, že se od BJB v naší zemi oddělují.

Rozdělení českých baptistů? To by byl titulek příliš bulvární. Jde o poměrně malou část (asi desetina sborů) církve. Ale důležité jsou důvody, které z uvedeného prohlášení lze vyčíst, a o nichž bratři baptisté přemýšlejí a můžete je od nich uslyšet.

Bratři baptisté je v této souvislosti dobrý název, neboť jedním problémem jsou sestry, konkrétně sestra kazatelka, kterou povolal a ustanovil sbor v Praze Na Topolce. Baptisté jsou podobně jako katolíci většinou proti ordinaci žen a „výtržnický“ čin pražského sboru jej přivedl do situace, kdy je jeho odchod z BJB zcela reálný, ovšem z důvodů naprosto protikladných, než u zmíněných čtyř. Vedení BJB také ve svém prohlášení zdůrazňuje, že k ordinaci ženy v BJB nedošlo, uvedenou kazatelku si povolal sbor Na Topolce již jako ordinovanou v jiné církvi.

Sbory, které vyhlásily své rozhodnutí oddělit se (a je mezi nimi sbor v Jablonci, takže dost blízko z hlediska našeho seniorátu), vnímají vedení BJB jako málo rozhodné, příliš liberální, z vnější perspektivy málo fundamentalistické. S takovými, kteří jsou schopni pustit na kazatelnu ženu a ještě nejsou dost rázně proti homosexuálům, abychom zmínili dva nápadné aspekty, nemá podle jejich přesvědčení správný křesťan ani sednout ke stolu.

To, že se v různých hnutích, nejen v církvích, ale i v politických a kulturních oblastech objevuje nárůst dogmatické zafatosti, úsilí o naprostou jednotu za cenu potlačení nebo vyloučení všech odlišných, sledujeme s bolestí už delší dobu. Objeví-li se to v církvi, bolí to víc, ale není to nepochopitelné. V naší překotné, zmatené a nepřehledné době, kdy se zdají padat dávné hranice a jistoty jedna za druhou (sociologové nás ovšem upozorňují, že nejde o rozpad hodnot, jak se někdy mluví,

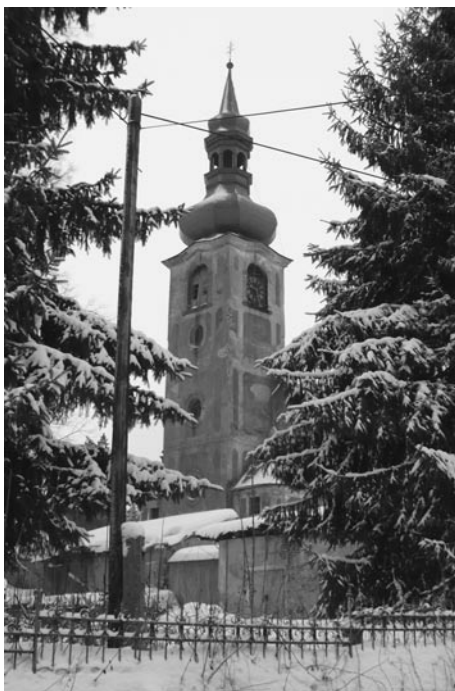
nýbrž o jejich proměnu – která se nám nemusí líbit, ale probíhá po celé dějiny, jen je to dnes rychlejší), má stále víc lidí potřebu najít něco pevného a neměnného, čeho se držet. A jedním způsobem je „zabetonovat“ staré zvyky a tradice, možná je naopak ještě posílit a udělat z nich zákon médský a perský, se kterým nic nemůže hnout.

Zdá se, že několik společenství v BJB nastoupilo tuto cestu, možná za podpory podobných společenství v zahraničních baptistických sdruženích. Zvláště na jihu USA byli baptisté tradičně hodně fundamentalističtí, najdeme tam instituce pracující usilovně na obhajobě stvoření za šest kalendářních dní i další zvláštní důrazy.

My, kdo máme s rozdělením církve nedávnou zkušenost, můžeme snad lépe než jiní vnímat, jaká nesnáze a jaké potíže ty, kdo jsou přímo účastní tohoto dění, čekají a budou jim obtěžovat mysl a kazit spaní.

Je příliš brzy na to, uvažovat o ekumenickém rozměru této roztržky, teprve se ukáže, k čemu povede. Je však určitě na místě myslet na společenství Bratrské jednoty baptistů i na modlitbách, aby škody, které každé rozdělení (a nejenom v církvi) způsobuje, zůstaly co nejmenší.

red

slovo do nového roku

„Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho“ (Ž 118,24)

Žalm 118 je žalmem inventarizačním a jásavým. Takže – máme-li se zkusit ohlédnout na končící rok, co bychom do své inventury zahrnuli? Nemohu mluvit za vás, co bude připadat důležité vám, ale já jsem v tomto roce potkal některé skvělé lidi, mohl jsem s nimi sdílet jejich radosti i problémy (pokud mi to dovolili) a byl jsem poctěn jejich důvěrou.

Měl jsem příležitost provázet mnohé na jejich duchovní cestě, vést bohoslužby v krásných sborech Jednoty – mnohé z nich jsou nesený modlitbami po dvě stě a více let. Měl jsem tu výsadu, že jsem vedl diskuse a rozhovory, z nichž se rodí další růst. Byla to pro mě čest.

Někdy jsem lidem pomáhal riskovat – ve vztahu k přítomnosti a budoucnosti. To znamená trochu poodstoupit od minulosti, nechat odejít některé věci, které nám byly milé. Vystoupit ze svého prostoru pohodlí, abychom uchopili nové myšlenky a otevřelo se nám nové vidění. Znamená to zasadit semena, ze kterých může něco vyrůst, budeme-li se o ně starat.

Jako Jednota bratrská máme skupinu opravdu oddaných a zaujatých služebníků a pracovníků, pro něž církev vytváří ohnisko jejich zájmu, smysl a význam jejich činnosti. Můžeme být pesimističtí a ptát se: „No, jak dlouho to ještě může takhle pokračovat?“ Odpověď na tuto otázku neznáme, ale s pohledem do budoucna se přesto radujeme, jak nám navrhuje žalmista: „Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!“

Máme toho dost, proč být šťastní, proč slavit. Máme jedni druhé. Máme přátelství a společenství. Máme spoustu nadání a darů. Máme představitost a zaujetí pro věc. Máme jednotu ducha a společný cíl (přes všechny drobnější spory). Máme oddané starší a nadšenou mládež.

Neztrácejme proto naději. Máme budoucnost. Musíme na ni čekat a trpělivě, s radostným očekáváním pro ni pracovat. Toho, za co můžeme děkovat a na co se těšit, je mnoho a s Boží pomocí můžeme očekávat naplnění jeho zaslíbení, že má zájem o cestu, po které, jako společenství, jdeme a půjdeme. Ať nám Bůh žehná v našich snahách sloužit podle jeho vůle, žít jeho láskou ve světě. Neztrácejme z očí světlo, které nám bylo dáno o vánocích. Ono nás povede ve víře dál.

*Br Peter Gubi
kazatel britské provincie, Dukinfield*

před 100 lety

Z Prahy. (Spolek „Český Bratr“.) První „mírové“ vánoce! Jaký rozdíl mezi těmi-to a uplynulými třemi „válečnými“, to pocítili přítomní sdostatek. Již i naši bratři z vojny se nám vracejí: bratři Šindler, Vurm a Müller učinili začátek. A tak doufáme, že brzy nastane v našem spolku i sboru život, na nějž jsme po dobu války teskně vzpomínali. Naše modlitebna ve „večírkové úpravě“ byla 26. prosince 1918 po 4. hodině odpo. naplněna členy sboru i přáteli; téměř z polovice byli to sezvaní hosté.

Program byl úplně volný a cílá zábava, která se během večera rozproudila, přerušena občas tu proslovem, tu pěveckou produkcí neb recitací. Br. kazatel Šiler vyprávěl jímavou legendu vánoční o Arbatanovi, čtvrtém mudrci, který spěchal k jesličkám betlémským a – přišel pozdě, a kterak teprve v hodině své smrti se Spasitelem se setkal. Br. Reichel zazpíval k tomu vánoční skladbu Corneliovu a sbor dítek vánoční píseň. Z recitací dlužno jmenovati „Vánoční“ od Sv. Čecha, přednesenou předsedou a básně od Hviezdoslava, kterou slovensky přečetl br. Kozdera. Vesele působila bohatá nadílka, kterou si bratři a sestry vzájemně připravili. Roznášku obstaral „pošťák“ našeho sboru, br. F. Lendl. Konečně uspořádáno ještě zdařilé slosování podobizny presidenta T. G. Masaryka. Pěči naší sestry Hálkovovy mohli jsme býti pohoštěni i čajem a zákusky.

V dalším proslovu vyslovil předseda br. K. Reichel radost nad průběhem večera, zmínil se o krásném daru vánočním všem Čechům: České samostatnosti a vzpomenu l vřelými slovy našich bratří dosud vzdálených, zejména našeho legionáře br. Drašnera. Pravil, že dnešním večerem, Bohu díky, jsou překonány ony, často tak smutné, svátky vánoční, ležící za námi, a kdy věru bylo těžko z plna srdce se radovati. K závěru milým dojmem působil trojzpěv „O svatá noc“, přednesený br. kaz. Šilerem, br. dr. Konopáskem a br. K. Reichlem.

(Bratrské listy 1918, č. 10-12, str. 60-61)

Z Užší rady Jednoty. Dne 3. prosince dostavili se členové Užší rady k p. ministerskému předsedovi dru Kramářovi, který je představil i p. ministru osvěty G. Habermanovi. Učinili oznámení o změně dosavadního jména a utvoření Užší rady a podali ujištění, že chtějí se všemi věrnými poddanými československého státu spolupůsobiti ku blahu vlasti, k vnitřnímu obrození a mravnímu povznesení našeho milovaného národa. V odpovědi řekl dr. Kramář: „Jest-li komu, pak Vám věříme, že to myslíte z celého srdce upřímně s naším národem.“

– Na tituly jako „důstojný“ a pod. jsme nikdy nekladli váhy a říkali jsme si zpravidla „bratře“; usnesením potštýnské konference ze dne 19. listopadu byly pak tyto tituly výslovně zrušeny. Jedenť jest Mistr náš, my pak všichni bratři jsme.

(Bratrské listy 10-12/1918, str. 59)